

Table with 4 columns listing prices for various publications and subscriptions, including 'ДѢЛО' and other periodicals.

Видати в Львові по Середі і Суботі (крім 17-го червця) по 2 і 3 сторінки новинами. Додаток видати по 2 сторінки. Видати в Львові по Середі і Суботі (крім 17-го червця) по 2 і 3 сторінки новинами. Додаток видати по 2 сторінки.

III. Читателів в Росію просимо ма-ти на увазі, що в листі №—II, б, б—4, і (в першій і на місці слів)—III, и (на початку слів)—4 б (на початку слів)—III.

Процесъ Ольги Грабаръ и товарищівъ. (Далі.) Третій день розправи — середа 14 червця. (Далі.)

Що обговорили перерви приступлено до другого розпиту Миколи Платоноса. Предс. Ви були, як кажете, співредакторомъ «Слова» з 1868, а редакторомъ з 1871, не ви редагували «Слово» в той час, коли воно редагувалося перемішанимъ редакціою. Прому мені сказати, чи була ваша програма? — Обжаз. Оборона була програма.

із практичн не дається перевести. Вирочимъ не може отримати за то, що я не писавъ. Предс. Бать тутъ такожъ мова о зміні вѣри. Обжаз. На то сути устави. Предс. Показується такожъ, що ви одержували і кореспонденції писані в дусі помилкової програми. Такъ пр. о. Книжниця Левіцій писавъ в листі з 31 грудня 1877 (виступ) «Полки заводячи унію церковну, послали на нашу свободу совѣсти; Росія старався направити. Галицька Русь була і все буде православна. Слово мусить бути редакцона не в той дусі, щоби у Русію розбудити сочувствіе для православной церкви, і повинно бути готове послатися для рускою (предс. попеняе, що се значить стільки, що російскою ідеи народною». Зъ цілого ряду статей «Слова» показується, що ви пішли за сего радою о. Е. Левіцького.

Предс. дайте: Ви говорили, що ви во-вѣмъ не кореспондували зъ Миколою Добринськимъ. Тимъ часомъ при ревізії у васъ найдено листи Миколою Д. Першій зъ нихъ ось такий: (читає) «Петербургъ 13/VI 1880. Милостивий Венедикт Михайлович! Посилаю вамъ статію проє. Ант. Семеновича Будиловича, писану в обороні Галичанъ. При той нагоді дожижди і васъ повідомити, що перевозимена вами газета «Востокъ» єсть органомъ Грекоб. «борющагося противъ Славянъ вѣ загаль, а противъ Болгаръ вѣ особенності. — Таке направ-лення «Востока» агорчило противъ него всѣ славянофильскіа круги Росіи. Тожъ подумайте собі, яке враженіе зробилабы ваша увага, якъ хвалюча «Востокъ», на вимше згаданій круги, либи они случайно си прочитали. Що до пере-печатана статіи холмських Галичанъ в «До-стоїнстві», то сего не вчинено зъ милости або спод-чуть до нихъ послѣднихъ; противно редакторъ «Востока» знавъ добре, що бѣзъ нанесе їмъ тільки шкоду печатаючи ихъ ару статію, але вчинивъ се тільки, щоби добити славянофильскіа і особливо можна бѣнати їмъ симпатію у Гали-чанъ. На щастіе «Востока» дуже мало розпо-всюдженій і для того, може бути, статя Гали-чанъ переїде незамѣчено. Якщо справа, якъ хто небудъ зъ тутешнихъ с. с. староправосла-внихъ возьме ихъ в оборону. Се не буде для самолюбства і може для того добре і успокою-юще ділати. Колибъ автори вимше згаданіа статіи прислали си на мѣн руки, то і найшовъ-бы тутъ когось зъ найзнаменитшихъ личностей, котрабы підписала своимъ іменемъ тую статію і замістила си на видній мѣсти вѣ котрій вѣ щоденнихъ газетъ. Такимъ чиномъ могабы та статія дѣйстно принести користь, такъ якъ і сего надією по статіи Будиловича. Простіте, що я забравъ вамъ часу, але я уважавъ моєю обовязкомъ, звернути вашу увагу на статю «справу тутъ, що вамъ, може бути, не вѣдомий». — Я проживаю тутъ вже другій рікъ і тільки маю в работи, що наглядая за справою і суспільностею і тому бѣзъ надмѣнності ду-маю, що вже знаю тутешній отношенія. Наробивъ і собі ворогівъ і другівъ, але мене знають тутъ і я знаю ихъ. Я маю мѣсце вѣ министер-стві внутрѣннихъ дѣлъ чиновника по особливъ-порученіямъ і буду постѣбно проживати в Пе-тербургі. Колибъ я мѣгъ вамъ вѣ чѣмъ статися допомогти, то прому, розпоряджайте мною. Приїждіте ето. прс. М. Добринскій».

татися до мене зъ великими порученіями або ору-дами, якъ могабы черезъ мене бути тутъ для васъ заагодженіи. Головна цѣль мого тутешнього побуту нага-дає (якъ Вамъ се вже вѣдомо збитоно) вѣ тѣмъ, заступати і боронити тутъ, вѣ початі вѣ су-спільности і гдѣ тільки покажемо се потрібнимъ і пожаданимъ, інтересѣмъ нашихъ угорськихъ Русокыхъ. Проте єсть мені докопане, удержу-вати близькій звязокъ съ початі і зъ «Обще-ствомъ св. Василія», а такожъ і знанности вѣ вимовнихъ кругахъ, і нестатно сѣдлати за всѣмъ, що тутъ чиниться, а при такихъ обставинахъ не трудно булобъ мені зробити дѣло і для галич-кон Русі, котра, хота тутъ єсть богато Гали-чанъ — всежъ така не єсть заступлена, позавѣ они смотрати тільки на свою власну користь, а о своій роліи (якъ Ви сказъ бѣзъ сумніву до-стоїнство і особисто пересѣдчатися) і знати не хотять.

Соціалістичній брошурі й до поліції.

Предс.: Зв'язавши останню листку виходить, що напередочний комітет в Петербурзі роздає на видавництва значнішої заможности, складає канції і т. д.

Обжал.: Я нічого не знаю; (се уможгомо) багато шуму, крику, а пожитку мало. Предс.: Скажано тут в томъ листі, що одинъ якийсь в Чернівцях газету в російськомъ языкі и удавася до комітету о заномогу и о канцію и що тільки Мирославъ Д. отклянувъ комітету отъ того, щоби уважити его просьбу, але що була за нимъ сила на партію. Чи знаєте що о томъ? Обжал.: Буль, буль такій; знаю. — То такъ собі одинъ отъ другий думає, що комітетъ дає гроші кождому, хто тільки подасть; — и пишуть, подають, але комітетъ не дає такъ заралъ кождому. Предс.: Не знаєте же, хто се буває? Обжал.: (се уможгомо) логкозванизимъ махає рукою) Знаю, знаю, — се Кунчанко. Онъ буває в Чернівцях, буває в Відні, буває и тутъ в Львові, а теперъ в Лондоні! Кунчанко хотівъ в Чернівцяхъ видавати руску газету и жадавъ заномогу и канцію для той газети отъ славянського комітету. Але комітетъ тькому и Кунчанкови не дасть, — не дасть кому небудь. Впрочімъ нічого о томъ не знаю, бо тыхъ листівъ я, якъ кажу, не читавъ.

Предс.: Але кіевскій комітетъ, якъ ви признали, давъ вамъ 500 рубл.? Обжал.: То не була субвенція. Все собі не пригадую чи 300 чи 400 — чи може менше, се було напечатано в справозданю, але се було за книжки. Проф. Задірацький, членъ комітету, просивъ, щоби закупити иль рожнихъ рускихъ и польскихъ книжокъ; я закупивъ, выславъ и мені звернули гроші.

Предс.: Вь листі пише вамъ М. Добрянскій, щоби ви наклонили холмскихъ Галичанъ вступити до славянського комітету. Чи ви робили що в томъ напрямі? Обжал.: Даю слово чести, що я о томъ вѣдѣю нічого не знаю, що я того листу не читавъ и доперва тутъ о томъ вѣдѣю добуваюся. Холмскій Галичане зовсімъ не дають о насъ и нашихъ справахъ, кождий радъ, якъ має яку посаду и ручу, що кождий зъ нихъ радоби вернутъ назадъ сюды, якби тільки мѣгъ тутъ достати яку посаду. Тамъ ихъ не люблять и перелюдують предлатниківъ „Слова“ и минувшихъ авторівъ статей „Слова“ о холмскихъ отношеніяхъ.

Предс.: Вы вѣдали до Россіи? Обжал.: До Россіи вѣдывъ я — разъ до Кіева р. 1875 на етнографичній зѣздѣ. Я вѣдывъ тогда для товариства проф. Калужничого. Мене вѣзавъ гр. Уваровъ — и такій вѣзана мусѣбъ достати и другій — редакцій. Предс.: А р. 1881? Обжал.: Р. 1881 вѣдывъ я такъ, щоби провѣтритися. Цѣле лѣто сидѣлъ я во Львові. Я вѣдывъ адесъ в грудню; замѣривъ первѣстно вѣхати до Житомира. Терпѣдній писавъ, що дуже слабый, умирає и просивъ мене, его отвѣдати. Я поѣхавъ на Варшаву. Предс.: Чимъ се по дорозі? Обжал.: Чи сюды, чи туды — до Житомира не на руку. Треба вѣхати напередъ до Кіева, а отгакъ вертатися до Житомира. Предс.: Але вы були и вь Петербурзі? Обжал.: То задля тыхъ додатківъ до „Слова“. Я боявся, що отберутъ дебитъ. О. Цыбыкъ вь Варшаві порадовивъ мені вѣхати до Петербурга. Вь Петербурзі отдавъ я визиту Мирослави Добрянскому, а понеже мавъ я только 22 рублівъ на поворотъ, тожъ пожививъ я у М. Добрянского 10 рубл., на бѣду назадъ до Варшавы, и тыхъ 10 рубл. мавъ я отдати его сестрѣ О. Грабарь — а може отослати, — не пригадую собі. Дебиту „Слова“ не отбрано.

Предс.: Вь „Московскихъ Вѣдомостяхъ“ замѣщена была статья, вь котрой говорится, что „Слова“ набирає отъ рос. министерства просвѣты рѣчно заномогу 500 руб. Обжал.: Даю слово чести, що се выдумки. Закидаєся навѣтъ, що я самъ мавъ написати ту статью. — Вь кавярни роблено мені сей закладъ, що я бувъ авторомъ оей статьи вь „М. Вѣд.“ То хибя який ворогъ мѣгъ се написати, — я не писавъ, даю слово чести. Якби я мавъ вже що писати, то волѣвъ бы я вже щось для „Слова“ написати. (Загалма вѣсѣдствъ.) Щось тамъ мало бути вь „Сіоні“ але я „Сіона“ не читавъ; годі читати воѣ газеты. Впрочімъ така субвенція малобы что помогла. Якби я вь „Слові“ писавъ языкомъ російскимъ (Обжалованій все розрѣзняє: jezyk gosyjski i jezyk ruski. Прим. справ.). а не ломанымъ языкомъ, то вь Россіи мавбы я що найменше о 1,000 предлатниківъ болѣше.

Предс.: Яна була причина, що Марковъ выступивъ зь редакцій и заложивъ свою газету „Проломъ“? Обжал.: Онъ бувъ незадоволеный, хотівъ болѣшого плати, нарѣкавъ, що „Слова“ слабе, хотівъ, щоби острѣше выступити. Предс.: Якъ се розумѣти: острѣше выступити? Обжал.: То есть — онъ живѣшого темпераменту, молодой, якъ звичайно. Я зновъ бувъ болѣше лагданий, боявся конфискатъ, бо то коштує, а хѣсна нема. Онъ хотівъ, щоби острѣше выступити вь обжурчыхъ справахъ краевыхъ. На просьбу о Михалевича почавъ Марковъ выдавати „Проломъ“ и „Вѣче“ — хотівъ бути редакторомъ. Може бути, що выступивши зь редакцій „Слова“ мавъ яку злобу и ввязався съ нимъ. Предс.: Съ кимъ? Обжал.: Марковъ болѣше зносился (обоо-вай) отъ А. Добрянскимъ. Вь „Проломѣ“ писавъ острѣше о. е. судячи по его темпераментѣ а впрочімъ по скѣльносту конфискатъ. Я „Проломъ“ не читавъ, то не знаю, але такъ зь конфискатъ — прокураторія повинна болѣше о томъ знати. Предс.: Бували вы у Адольфа Добрянского?

Обжал.: Дуже рѣдко; всего два разы отдавъ я визиту, а другій разъ такъ вь львові хѣлъ, дуже коротко. Олгу Грабарь я бачивъ, але нічого съ нимъ не говоривъ; може всего два слова — такъ о нічѣмъ. Съ Ад. Добрянскимъ сходился я вь „Рус. Касані“, куда онъ ходивъ на партію; але я тамъ и дуже рѣдко бувавъ, бо не мавъ часу. Знаю только, що Ад. Добрянскій хотівъ погодити обѣ партіи, що вь той цѣли отбувадывъ наряды. Довго раджено, але нічого не уряджено, не мѣгъ прийти до згоды и тогда Ад. Добрянскій предложивъ принять церковный языкъ, щоби усунути языковій споры. Се вызвало недовѣру до него у многихъ о. е. що не вѣрено вь сей проектъ на серію, то бувъ жартъ; я уважавъ се за жартъ и другій такъ думавъ, бо се такъ якъ такъ ко нашимъ Орменамъ накинута ихъ латурганій языкъ, щоби его вь писмій ужинали, такъ само годі намъ приймати церковный языкъ. Я смѣявся зь сего и такъ до нынѣ о томъ думаю, що се бувъ жартъ.

Предс.: Мала такожъ послѣдувати зъизмъ газетъ — вь якѣмъ дусѣ? Обжал.: М. Добрянскій згадувавъ мені кілька разѣвъ о сполученю газетъ. Ходило о то, щоби не було богато газетъ. „Проломъ“ во Львові и „Русская Рада“ вь Коломычъ мали унасти, а удержатися „Слова“. Не прийшло до того. Я не приставъ на сполученне газетъ.

Що до М. Добрянского поясние обжалованій, що се була личнѣсть для него загадкава. Я не довѣряю ему — вже маю таку натуру, що все вь воѣхъ подѣриваю. Якъ кто на улиці окривитъ, я думаю, що се мене дотичить. (Вѣсѣдствъ.) Може бути, що я несправедливо подѣривавъ М. Добрянского, — але вже така моя натура.

Що до справы абараском и гнилицком обжалованій назово завѣряє, що не мавъ вь томъ найменшой участи. Вь загалі мѣшу оказати, що селане и такій индивидуа, якъ Залускій дуже рѣдко коли бувають у мене, але я не вхожду съ ними вь стосунки. „Слова“ не для хлопѣвъ. Хлопъ може читати собі газету якъ „Русская Рада“ и т. п. але я не маю отъ хлопамъ ніякого дѣла. — Обжалованій зновъ просить о конференцію съ Шпундеромъ и Залускимъ.

На томъ перервано розправу о 2 1/2 год. по полуднѣ.

Четвертый день розправы, четверг 15 червця.

Початокъ о 8 1/4 год. рано. Предс.: Предсѣдатель приступая до дальшого переслухання обжал. *Венедикта Площанского*. На дотычній пытані предсѣдателя отвѣдає обжалованій: Програма „Слова“ я не змѣнявъ, р. 1868 я не належавъ до редакцій, ажъ доперва отъ р. 1868, я заставъ вже готову програму и мусѣвъ того держатися, що вже було. Моя цѣла програма була: боронити правъ Русинѣвъ. Я вѣ коли не бувъ противникомъ униі, я не прошагувавъ православія; протививъ, власне вь послѣднихъ часахъ я атакувавъ православіє. Се мое поступованье споводувавъ проф. Макушева, що вь своемъ справозданю зь своимъ дорожю до Галичины выразно говорить, що „Площанскій откращивается отъ православія и монархической Россіи“.

Предс.: Вы казали, що не писалисье статей за православіємъ. Однакожъ Марковъ говоритъ, що о. Наумовичъ писавъ о православію до „Слова“? Обжал.: То може такъ вь загалі, але не вь томъ тоі, щоби ширити православіє вь Галичинѣ. Пригадую собі, що разъ писавъ, що православій суть менше патріотичными отъ униі. Предс.: Отже була тутъ звязъ политична? Обжал.: Писавъ, що униі мають болѣше почутя патріотичного, якъ православій пр. вь Буквині. Предс.: Вы знаєте о. Ив. Наумовича? Обжал.: О. Наумовича знаю отъ давна, онъ бувъ корреспондентомъ „Слова“ — безплатнымъ. Звычайно подписувався своимъ именемъ подъ статьями. Я не все мѣтивъ его статьи, бо бували за острѣ, а я обавлялся конвокаты. Предс.: Якъ се розумѣти: за острѣ? Обжал.: Були за острѣ що до критики краевыхъ отношеній. Предс.: Чи о. Наумовичъ надсылавъ вамъ статьи о религіныхъ пытаніяхъ? Обжал.: Разъ, але я не умѣстивъ. Предс.: Се не годится съ корреспонденціями, найденными у васъ, а признанными до „Слова“. Обжал.: Бували рѣжий корреспондент; я уважавъ только на то, щоби нічого не було противъ уставы. Впрочімъ були рѣжий гадки, стирался съ собою, була досить широка свобода; що за надто, сего не мѣталося. Вь послѣднихъ часахъ писавъ о. Наумовичъ статьи „Назадъ къ народу“ вь дусѣ зближеня интеллигенціи съ людьми. Що давнѣше писавъ, не пригадую собі. — Чи писавъ о Гнилицкахъ, не памятаю, — може бути. Знаю, що о. Качала писавъ до „Дѣла“, тожъ припускаю, що о. Наумовичъ мусѣвъ писати до „Слова“. На се не могу приогнати. Я просивъ его о корреспонденцію, але на певно не знаю. Только сынъ дръ Мик. Наумовичъ приславъ заявленье, а о. Наумовичъ просивъ умѣстити заявленье своего сына, що переѣхавъ на православіє и бере вину на себе.

Предс.: Якъ збѣнавъ Малиновичъ, що коли громада Гнилицкомъ переходила на православіє, якѣмъ редакторъ мавъ обѣцати Гнилицанамъ 50 руб. „за православіє“. Обжал.: Я не знаю; не знаю Малиновича. Православіє не мѣгъ принятися у насъ вь Галичинѣ. Не маю на стѣлю фантазію, щоби я мѣгъ щось подобного принукати. Може бути була бесѣда о якѣмъ складѣ — на церкву, але щоби я обѣщавъ 50 руб. „за православіє“, сего не було. Дальше поспіє обж.

Площанскій, що его подорожъ до Россіи минуше року тревала около 2 недѣль, що вернувъ 18 грудня и що не може помяти, дѣлано о той подорожѣ писалъ всѣ: Марковъ, О. Грабарь, Будимовичъ и ин.; коли бытъ самъ не знавъ, що буде вь Петербурзі. Такожъ не розумѣю, якъ зможъ мати та подорожъ съ тѣмъ, що вь той самъ часъ агитація за православіємъ вь край волалася широко; членомъ „Р. Касаня“ есть для того, що дає „Слова“ за дарко, и за те вѣсѣляють его вь члены, але дуже рѣдко бувавъ. Ад. Добрянского выбрали на предсѣдателя, бо то человекъ старый, съ становищемъ; впрочімъ се товариство для забавы: грають вь карты и читають газеты. Значеня политичного не має.

Предс.: Вь одномъ листѣ Мир. Добрянского до О. Грабарь есть мѣна о програмѣ „Слова“. Яна се програма? Обжал.: Не знаю, може бути, що яна не подобалася „Слова“. Съ Ольгой Грабарь бачился я всего два разы и сказавъ всего два слова — о погоді — (вѣсѣдствъ) болѣше ніякого, а не о якій програмѣ.

На пытаніе предсѣдателя о станѣ маестку отповѣдає обжал. Площанскій: маю реальность номинальною. Р. 1871 чи 1872, незадолго по мой женитбѣ, купивъ я реальность за 3,000 рубл. домъ съ городомъ при центарной улиці. Я заплативъ 2,500 руб., рѣшта отстала яко довгъ. Коли натагла горячка будованя домѣвъ, намовивъ мене Т. Відоусъ будовати домъ. Я приставъ подъ условіємъ, коли поживитъ мені 5,000 руб., якъ мавъ у мене. Такъ почавъ я будувати. Потѣмъ пожививъ я на сей домъ 5,000 руб. вь банку гипотечнымъ, а вь Ставропигіи 2,000 руб. Отгакъ пожививъ я вь шадничѣй касѣ 8,000 руб. котрыми сиплативъ я 5,000 руб. банкowi гин. На сиплату довгу Ставропигіи продавъ я 1/2 городу. Прочій довгъ сиплатувавъ я зь доходѣвъ, бо се були лучшій часъ, не було конкуренціи рускихъ газетъ. Побѣдѣше продавъ я реальность за 17,000 руб. и купивъ реальность при Скарбовской улиці за 23,000 руб.

Предсѣдатель: Чи знали вы Ив. Соколова? Обжал.: Бувъ тутъ лѣтомъ м. р., приѣхавъ зь Кракова, предлативъ мені яко професоръ зь Петербурга, просивъ мене вышукати дешеву гостиницю, я вышукавъ; я запровадивъ его до библиотеки Осоловскихъ. Не знаю, чи бувъ историкъ чи филологъ. Бувъ во Львові цѣль мѣсяць; куда выѣхавъ, не знаю. Предс.: Чи знали вы Пальмова? Обжал.: Знавъ. Предс.: Якъ вы познали? Обжал.: Пришловъ до редакцій — се фирма — та редакцій „Слова“ се цѣле нещастье. Онъ приѣхавъ по Соколовъ и зносился съ нимъ. Ручу словомъ чести, що я не мавъ ніякихъ близкихъ зносиль съ Соколовомъ и Пальмовомъ.

Дальше отповѣдає обжалованій на пытаніе що до телеграммы, высланои до Москвы на Пушкинские торжества, що не пригадую собі, чи ол телеграмма була навѣтъ выслана.

Предсѣдатель: Що значить листъ о. Наумовича о якѣмъ отаті „се гальваничнымъ потрясеніемъ“, якого „Русь отъ часу до часу потребує“? Сей листъ (окажу) найденъ у васъ при ревизіи, статьи не знайдено. Яна се была статья? Обжал.: (се уможгомо) Кольсальне дурачество, кольсальне дурачество. (Вѣсѣдствъ.) Була се розмова двоухъ священникѣвъ вь вагоні. Одинъ не говоривъ ніякого мудрого, а другій еще менше. (Вѣсѣдствъ.) Ту статью я читавъ, але не цѣлу.

Предсѣдатель: отчитує уступъ зь статьи „Славянскій вопросъ“ (найденъ у П. при ревизіи): „Наша будущность вь рукахъ судьбы и нашихъ; а будущность чиста, ясна якъ солнце.“ Будемо творити одну велику славянскую семью — 120 миллионѣвъ Славянъ, маючи на чолѣ велику, могучу монархію Россію повинні добитися щасливой будущности — але коли? Поки велика идея не проникне воѣхъ Славянъ, поки религіный споры не уступятъ на другій планъ, поки вѣвъ, просвѣченій и темній не навчатся понимати и чувствовати по славянски — доти останемося вѣтвоню, отломомъ, киненымъ вь чужій руки. „Тожъ прочъ съ сумнѣвомъ, смѣло напередъ, где насъ схопитъ могуча рука!“

Обжалованій дає такую саму отповѣдь, якъ вчера, що се була проба эмигранта Поляка, що ол статья обжалованю не подобалася и отложивъ ея на бѣкъ.

Дальше отчитує предс. два листы о. Емилиана Левничого зь Майдану — одинъ зь р. 1877, другій зь р. 1879. Вь листѣ (съ предлатю) находится „Примѣчаніе“ о. Лев.: „Що тамъ панславизмъ, що православіє, мы сего не знаемо, а то только знаемо, що мы русскіє и що нашъ обрядъ греко-католицкій. Сей обрядъ бувъ нашъ першій, потому пришловъ латинскій, а потому униі. Зробили еи Поляки, щоби зничити русскихъ — а дурій Нѣмці и Французы думаютъ, що римска церковь — апостольска.“ — Обжал. поясние такъ само, що не читавъ тыхъ листѣвъ. Вь другій листѣ о. Ем. Левничого сказано: „Славяне вь Австріи, а особливо Русины не мають асного понятя о просвѣтѣ Великой Русы. Имъ здаєся, что Россія вь томъ взглядѣ отонгъ „позаду. Редакція (Слова) добрѣе вѣдрила, щоби „подавала нотатки зь руху литературно-церковного вь Россіи и хвалила тамошну литературу.“ — Чи сповняли вы се порученье? — Обжал.: Я не сповнявъ тыхъ поручень, не подававъ вѣдомостей, — я навѣтъ не читавъ. Униі се за выское понятие для нашего хлопа. Предс.: А подъ взглядомъ литературнымъ? Обжал.: Я ужинавъ лучшего языка, але не російского. Я писавъ „мѣшаниною“.

Предсѣдатель: Чи стояли вы вь перепискѣ съ Леонтіевоу Левничоу т. з. „Рус. Сол-

даткомъ“? Обжал.: Боть се, какъ и какъ вы знаете, стара явилъ, что мне писано писати отки и куда кому икъ читати, ажъ забудутъ. (Вѣсѣдствъ.) Кого только забываетъ заралъ пишу оду. (Примѣчаніе Венедикта Михайловича.) Обжал.: (мѣшаниною) Прислала мені свою фотографію и писанку. Глаще було печатано вь „Слові“, але я чиня дуже критиковать, отбѣтисся, и я перепечатать.

Предсѣд.: Окажуе обжалованю отаті „Листы зь угорской Русы о славянскихъ бордахъ. Обжал.: (се уможгомо) 21 артикулы вь бордахъ. Все о бордахъ (вѣсѣдствъ).

Дальше выслася обжалованій, що вьлучъ до Россіи мавъ паншорты „in alle Staaten Europas“ мало 800 предлатничѣвъ, зь того 700 предлатничѣвъ, на що предсѣдатель заявивъ, що ол справа буде еще побѣдѣше выслася, що ол и якъ дръ Дулемба: Вь актѣ обжалованія выслася вамъ, що вы приняли вь „Слові“ славянскій и стараетесь его тутъ искорѣнати. Се ол правда? Обжал.: Я не пишу вь російскомъ языкі. Вь „Слові“ пишу вь малорускомъ языкі (но темля) вь приспособованю до понатій агитационной. Дръ Дулемба: Чи розсылали вы „Слова“ даромъ, якъ се вамъ закидаєся? Обжал.: Сего я не робивъ, бо се коштує (вѣсѣдствъ) вышукати, штемель... Брошуръ и жадныхъ не „русофильска“ на селскій народъ „Слова“ не може мавъ вышукати. Скажано такожъ вь актѣ обжалованія, что я переписуваюсь съ обжалованными. Свѣдуче олъ, що я на жаденъ листъ имъ не отписываю. Оговоривъ писавъ 2 разы до мене, а актъ рату не отписываю. Що Митрополитъ выдѣлъ гуртовъ противъ „Слова“, то була причина сего такъ, вь „Слові“ вь фелетоні появила статья о богоустановленій пана Пис IX. „Слова“ вышукывало, что много людей благословленныхъ черезъ Пис IX понало вь нещастье пр. Наполеонъ III, Мавъ высланы вь Меконку, Шарлота и др. (вѣсѣдствъ.) Були еще и иншія причины. Одинъ крыломанъ хотівъ, щоби „Слова“ выходило вь языкі Галицкомъ и нѣмецкомъ и то нѣмецкій тексты давалъ вь руской на другій половині оторонъ, что щоби спархіяльній вѣсти Ашия на самѣмъ перелѣ (вѣсѣдствъ). Закидаєся вь актѣ, что я побѣдѣше ненавидѣю до Поляковъ. Я не знаю, якъ се выслася написати прокураторію. Ненавидѣю противъ Поляковъ — бодай я ніколи не ширивъ и не вѣдывъ державу. Покаянью на моя жатье правити.

Защ. дръ Иокрицкій: Чи вь оторонѣ переходу громады Гнилицкомъ на православіє дѣлала яка чужа рука, чи се було вышукыванье изъ религіного пересѣдченя. Обжал.: Я не побѣдѣше вѣдываю о. Наумовича, що мавъ свою руку вь Гнилицкахъ. Предсѣд.: Для чего? Обжал.: Вь оторонѣ давнѣше зносился съ Шпундеромъ, хотѣвъ мені Шпундера, просивъ приняти его самъ до буром. Впрочімъ я богатѣлаувавъ ту статью. Дръ Иокрицкій: Вы оказали тутъ, что ужалованье Мирослава Добрянского, яко человекъ легкого, авантурничого, за бягера. Чи ол причиною акту обжалованя змѣнили вы что ол мѣтивъ о нѣмъ, чи протавно побѣдѣше приѣтъ и вѣжасте его и теперъ за такого самого. Обжал.: То минуло вже тому два лѣтъ, онъ отатъ ступивъ чоловикомъ; бачу, що щось хотѣвъ тутъ зробити — припускаю, что мѣгъ мати якусь оію поручену. Прокураторъ: Прощу се замѣтувати до протоколу. Дръ Иокрицкій: Неже зь отповѣдей, якъ давъ мені и, редакторъ выдужу, що онъ не есть вь станѣ отповѣды вѣтъ на такій пытаніа, на котрй и мала дѣлать може отповѣсти, а приписую се его великую умученю черезъ колькогодневне переслухання, протѣ здержуваюсь отъ дальшого ставляния пытаня и прошу ВП. предсѣдателя перервати розправу. Обжалованій (звертаючись задоволеній до дръ Иокрицкого): Я не знаю, що п. мѣделасъ отъ мене хоче. Предс.: Чи хочете, щоби перервати переслухання, чи щоби докончати ваше переслухання? Обжал.: Я прошу мене дальше слушать и не змучений (вѣсѣдствъ).

Предсѣдатель и вотанты задають еще пытаня обжалованю, почѣмъ послѣдняя побѣгодина перерва.

По побѣгодинній перервѣ открито дава засѣданье. Обжал. Площанскій заявивъ, что бувъ передъ тѣмъ дѣлотно умучений и для той откликнує то, що сказавъ о Мирославі Добрянскомъ и обстає при своемъ давнѣшомъ твердженю, що М. Добрянскій есть идеол его гавъ бягерь и авантурникъ. Предс.: То намъ не може; що сказано було разъ, се есть вже высане до протоколу. Вы самі жадали тогда, что выслася дальше переслухувати.

Отгакъ приступлено до переслухання обжал. *Осипа Маркова*, редактора „Пролома“. Обжалованій тожъ на просьбу приогнанныхъ отповѣдає польски: Не почуваясь зовсімъ до вни замѣно мѣ вь актѣ обжалованя. Предсѣдатель и кидася мені, що я бачился съ Мирославомъ Добрянскимъ. Онъ пришловъ до мене якъ до редактора яко гѣбъ и чужій человекъ. Чимъ вы его може выкинути за дверь? (вѣсѣдствъ.) Предсѣдатель: Мені яко сынъ Адольфа Добря, что проживає вь Петербурзі. Просивъ мене, что бы я ему давъ процесъ польскихъ социалістичныхъ Краковъ. Я обѣщавъ и не обѣщавъ, бо я не мавъ ніякого подъ рукою и мусѣвъ о то не вѣратисъ. Вь якій цѣли жадавъ сего, не знаю. Потому просивъ мене о рекомендацію до Триванского вь Коломычъ. И вь томъ такожъ не бачивъ

в 1 ч. „Русь“ Анскакова. В книжках листів писав о. Наум. „Написати о Перемисли“. Що це значить? Обж. Се обяснити саму о. Наум. Я не знаю, о що ему ходило. Преде. О. Наум. писав до Маркова о ревизии в своїм домі. Забрали книжки и писма, також листок „Садатки“ знайшли в его книжени, але нічого з того не буде. „Прійшло до того — писав о. Наум. — що Русини мусать терпіти, а се ембе на добре.“ В дальших листах о. Наумович говорить, що „такими книжечками (посланиками) перевернемо все“. Обж. О. Наум. розумів тут, що переверне наслідства слухачів багачутотів, котрі справді доводять до дуже сумних наслідств між нашими народами. Преде. В другім місці о. Наум. писав прогнів жидів. Обж. Я предую судови чч. „Віча“, где о. Наумович в отатах виступав за тям, щоби народ не дався піврати страстям и не пішов за приміром народу на кожій Русі. Др. Іскрицькій. Я застерігаю собі також предожити побільше многи числа выданих о. Наумовичем „Науки“, где показав, як часто гуманитарій засади вьбитано жидовськьмь оть пронагуе. Преде. У обжалованого знайдено також статью о. Наум. и заг. „Клеветникамъ Россіи“. Обж. Та статья була призначена на знищенє; сам о. Наум. вь побільшомь листі писав, щоби яи знищити. Та статья була и. Ор. Авдыковскою; оть со мною мешкав, тож та статья легко могла знайтись між моими паперами. Преде. Дирекція почты выказує, що на имя Маркова надійшла за часть оть 1 лянна до 31 грудня 1882 — два листы рекомендованъ вь Угорщани а одинъ вь Россіи. — Колько коштував вась выдаништво „Пролома вь Вічехъ“? Обж. Одно число 50 ар. в 1 1/2 аркуша. На рікъ 1300 ар. Предлатинькьмь мавъ я платити вь кільканидцять а 4 зр. рѣчно и 2000—3000 ар. вь анонсовань. На тѣмь преддатель скѣнчивъ перелучуванне Маркова и давъ голосъ прокураторови. Прок. Вь якѣмь часѣ и чогу прїїздивъ мин. року о. Наум. до Львова? Обж. Бувъ 3 рази; на зборі „Народного Дому“; на вїздѣ вь справѣ фузіи газетъ рускихъ; метрополитъ вивавъ его разъ до Львова. Прок. Шащаньскій вїздивъ до Россіи? Обж. Разъ чи два. Прок. Соколовъ обставъ черезъ вась листъ? Обж. Отъ свои нареченои, коли вїхавъ бувъ зб Львова. Прок. Чи Адольфъ Добр. згадувавъ вамъ вь Чертежи, що хоче перенести до Львова? Обж. О тѣмь мені нічо не кававъ. Прїїхавши на коротенько першій разъ до Львова, бувъ на зборі „Народного Дому“. Тамъ его просили гдейк Русини — кто, не скажу, — щоби обставъ во Львові. Мені все здавалося, що оть прїїхавъ лишъ на кілька днївъ. Прок. Адольфъ Добр. збававъ, що прїїхавъ до Львова, щоби спокійно жити. Маєте вы яку свою власну думку? Обж. Я вже сказавъ. Прок. Вы сказали, що Мирославъ Добр. выдавъ вамъ легдохомъ. А предѣтъ такій чоловік, якъ Соколовъ, кореспондувавъ съ нимъ. Обж. Се толкувати не належить до мене. Прок. Кто бувъ вь А. Добр.? — Якъ я бувъ, то нікого не було. Прок. Чому вы пишучи до о. Наум. о Соколовѣ писали: „Ив — Ив“ а не повне имя? Обж. Я, яко редакторъ, не маючи часу часто спорочувать имена вь кореспонденціяхъ. Прок. При толкованю справы зльїщичкои вы сказали, що листъ до о. Книгиницкои вы показували 6 особамъ, але не хочете тѣ особы вывити, щоби не були арештовані. Я вамъ ручу и п. преддатель се вамъ потвердитъ, що нічо тямъ особамъ не станеть. Можете подати ихъ имена? Обж. Пораджує съ своимъ защитникомъ. Прок. Знаете о. Андрийчука? Обж. Лишь зь имени. Прок. О. Наум. писавъ: „Андрийчукъ напѣвъ багачутотів“. Обж. Листъ о. Андрийчука бувъ доносено до часописи, не мавъ жаднои звязи съ Зальщичками. Вирѣшъ о. Наум. може дасть на тое повѣщенє. Прок. Якимъ чиномъ обставъ вась „Шематизмъ клиру“ до Адольфа Добр.? Обж. Я ему пожививъ. Прок. На що? Обж. Писавъ якусь статью статистичну чи церковну. Прок. Вь шематизмѣ гдейк имена позачеркувані колѣровымъ оловцемъ. Обж. Се я позачеркувавъ, позначивъ собі предлатинькьмь. Прок. Знаете Будыловича? Обж. Я познавѣлъ съ нимъ. Щожъ, я не знаю, що за кожду знакомость могутъ бути потягнені сюда. Прок. У вась знайдено его билетъ визитовй. Обж. Се такий звичай. Я могу и съ п. прокураторомъ обмѣнятись билетами (Веселѣтъ). Прок. Чи вы бачились съ Мирославомъ Д. побѣчасъ другого его побуту во Львові? Обж. Нѣ. Прок. Чи довго бавивъ тогды Мирославъ во Львові? Обж. Я навѣтъ не знаю о тѣмь, чи оть тѣ бувъ. Др. Лубиньскій насампередъ ставитъ слѣдуюче вьнесенє: Богато тутъ говорять о справѣ зльїщичкои, а опирає все на листѣ о. Книгиницкои и о. Андрийчука. Листъ того другого есть простый описъ окаянцѣ Дорошовець, дятого прошу той листъ отчитати. Преде. Той листъ буде отчитаный побільше при лучшей случайности. Лубиньскій (до обжалованого): Чи вы посѣдаєте якій вѣдомости вь инжинеріи? Обж. Пожалось Боже, нѣ. Луб. А о. Книгиницкій и Андрийчукъ знають на инжинеріи? Обж. Скорше на кадыльниці. Луб. Чи и инші газеты подають вѣдомости о будѣвѣ фортфикацій? Обж. Подають вѣд газеты. Луб. На що? Обж. Для цѣлковости читателїв. Задачею газеты есть подавати читателямъ якъ наибольше вѣстей. Луб. Що потрібно довѣдати другѣй державѣ: чи о будѣвѣ чи о планѣ, бо вѣдомости о будѣвѣ фортфикацій подають телеграмми: нѣмекій газеты прим. обставють явнй телеграмми зь Франціи, якъ тамъ отроплять фортфикацій. Колибъ се було не-

безпечно, то французскій урядъ конемискувавбы такій телеграмми. Луб. Колижъ такъ, то до кого будѣвъ вы удалыи, колибъ вы були намірени зраджувати фортфикація? Обж. До инжинера, а не до священника. Луб. Чи отрѣбше или слово вь нашѣй газетѣ малѣбъ значить, що вы верога народности польскои? Обж. Я вже разъ сказавъ, що для мене воина народности свята. Щобъ правду сказати, я вь борбѣ газетной дѣлалъ вже до той перененіи вь Галичинѣ, що котра польска газета бѣльше цюкує на Русинѣвъ, тямъ она лишъша, тямъ бѣльше має предлатинькьмь; тямъ само и руска. Вь р. 1873 Русини стояли лишъше — теперь часъ змінились и яи побїшли вь отстанку. Тогды вѣльно намъ було писати на раду шибѣлю, а теперь и на жандарма не можна нічога сказати. Гдейк урядовѣ газеты польскі бѣльше цюкують на Русинѣвъ, якъ ми на Полякѣвъ. Луб. Чи вамъ може вїдомо о тѣмь, що бувъ часъ, коли особы навѣтъ дуже вильмовнои заочували рускй газеты, щоби цюкували на Полякѣвъ? Обж. Я дуже вѣдчий и защитникъ за те пытанє. Справді, коли Русини були вь горѣ а Поляни вь долині — (Преде. хоче перервати бесѣду обжалованого, але той каже: я поставлю отвідѣтъ и говорить дальше) — то губернаторъ Бавмгартенъ приходивъ до Клемартовича до Ставропільскои друкарні и говорить ему: „das ist gut, schreiben Sie noch besser!“ Вь 1876 р. коли руска делегация у Відни була сильнѣйшъ, а польска слабша, якъ инші, поставивъ селянскъ-Полякѣвъ вь Шлезка, Ценица, вьнесенє, щоби делегация польска поставила вь радѣ державной справу рѣвноуправленє азькового вь Шлезку. Коло польске ухвалило тогды не поппарити того вьнесеня, бо дубочи рѣвноуправленє Полякамъ вь Шлезку, треба дати рѣвноуправленє и Русинамъ вь Галичинѣ. (Президентъ отбравъ обжалованому голосъ). Др. Іскрицькій (до обж.): Якъ газеты суть рускй вь Галичинѣ, скѣлько и якій партіи? Обж. вычисляє дневники и партіи. Искр. Чи оть партіи борются съ собою? Обж. Борются. Искр. Тожъ вь якѣмъ значеню вы говорили о Лаголѣ? Обж. Вь значеню партійномъ. Искр. Мшу обяснити ип. прияжнѣмъ, що „Дѣло“ назване вь актѣ обжалованя „Djeo“ — а се „Dilo“, газета руска, а не російска. Др. Дулемба (до обж.): Вы сказали вчера, що уважали Мирослава Д. „благеромъ“; инші зновъ вы сказали, що Мирославъ мавъ якій небудь вильвъ, яко урядникъ. Щобъ прокураторія не добачала суперечности вь вашихъ збаваняхъ, тожъ скажіть при якѣмъ поглядѣ на Мирослава Д. вы збаваете? Обж. Мѣй вчорашный судъ есть мѣрѣдательный. Др. Лубиньскій. Актъ обжалованя закидує вамъ „панславизмъ“. Чи есть лишъ одинъ рѣдъ панславизмѣ. Обж. Суть вѣскй панславизмы. И мѣжъ Поляками суть панславизмы. П. Тадеушъ Романовичъ, др. Смоляка — заявляли, що они панславизмы. Краковскій „Савъ“, тамтого року такожъ голосивъ панславизмъ австрійскій. По мой думцѣ, панславизмъ есть мрѣю (mrzonka). Я зачисляю себе до панславизмѣвъ федерацийныхъ, котрѣ не хотѣтъ надрушени границы державныхъ. На тѣмь скѣнчивъ рушеня границы державныхъ. Обж. Маркова. Передъ перелучуваннемъ Ольги Грабаръ Плящанскій выслѣнявъ еще двѣ позиціи грошевѣ (400 франковѣ и 160 франковѣ) котрѣ обставъ зь Россіи. Перша позиція — то пересланъ на его руки оть о. Цыбыка зь Варшавы купоны на цѣлы добротинив и предлату львовскыхъ газетъ; друга позиція — то колька предлатъ присланныхъ вь кунѣ.

По побѣдливий перерѣ прѣступивъ трибуналъ до перелучаня обжалованой Ольги Грабаръ. Якъ ми вже минушого разу писали, Ольга Грабаръ очевидно хора, ослаблена, оть разу сѣла за приволенемъ преддателя вь фотель и отивѣдала дуже тихо, такъ що преддатель мусѣвъ вѣс оть отивѣдѣи повторити голоснѣше. Она отивѣдала по нѣмекки. На перше заравъ пытаньє, чи чувела винною закиного тѣ вь актѣ обжалованя злочинства, отивѣдає: „Ich fühle mich vollkommen unbeschuldigt. Преддатель. Коли вы пробували вь Чертежи? Обжалована. Я пробувала вь Чертежи оть 1871 чи 1872 р. Передъ тямъ була я вь Пештѣ, мешкала я такожъ вь Сигетѣ. При кѣнци жовтня 1881 я спровадилася до Львова. Я именно прїїхала до батька, котрый скорше о 6 тыжднѣвъ тутъ прїїбувъ. Преде. Що за причина була, що батько перенѣся до Львова? Обж. Зовѣмъ проста. Батько и мы вѣс хотѣли тутъ жити, тутъ же есть моя сестра за Геровскимъ. Преде. Аложъ батько мавъ у Чертежи господарство; и полишавъ его? Обж. Я слаба, не могу отивѣдати на вѣс пытаня, буду отивѣдати лишъ на тѣ, на котрѣ „мшу“ дати отивѣдѣ. Преддатель законотаный; заявляє, що оть не може предѣтъ вѣдати на якій именно пытаня обжалована „муситъ“ отивѣдати. Др. Лубиньскій вьносить, щоби обжалованой отчитувано лишь протоколъ зь слѣдства, а она нехай слушає и робить свои уваги, зміны чи додатки тамъ, где буде уважала се за потрібне. Преддатель годится на тое и поспіє ся рѣчь обжалованой; обжалована годится на тое. Протоколянтъ почавъ отчитувать протоколъ обжалованой зь слѣдства. Обжалована отивѣдала вь слѣдствѣ на дотычній пытаня такъ: Я не належала до жадного товариства, котре хотѣло отьторпати Галичину Буковину и часть Угорщани оть Австрій. Я львѣльна обывательска державы; тое сѣдичтъ и моя минушность. Я писала до російскыхъ газетъ кореспонденціи, але не о политикѣ, а о дѣлахъ зовѣмъ рѣвнодушныхъ. Вь кореспонденціи съ Мирославомъ Д. стояла я яко съ братомъ. Кореспонденція моя съ нимъ не была противузаконна або небезпечна державѣ а часто приватной натуры. Послѣдний разъ бачилася я

отъ Мирославомъ вь Чертежи. Отъ прїїздивъ до Чертежи лишь для того, щоби отивѣдѣти роднику. Листы я хотѣла послати дятого, бо мені се було вѣльно; вь тѣмъ я не бачу нічога злого. О. Наумовича побѣла я во Львові; съ нимъ я и кореспондувала вь приватныхъ дѣлахъ. (На розрѣзѣ заперечала обжалована, мовѣтъ то и вь дѣлахъ приватныхъ кореспондувала съ о. Наум. Вь слѣдствѣ збавала такъ, бо була дуже зурвувана). Що до моихъ переконанъ, то я хочѣ добра Славянска, але при тѣмъ я львѣльна; протѣмъ цѣсаря и державы не предпринимала и нічога. До о. Огоновскоиго писала я около 6 листѣвъ, приватныхъ; лично его не знаю. Мѣжъ листами, котрѣ я выслала ему, бувъ одинъ чи два отъ Мирослава, а прѣтъ отъ мене. Такъ листы Мирослава якъ и мои относились до дебѣту. (На розрѣзѣ обжалована зміняє свои збаваня вь тѣмъ поглядѣ; каже, що она вь своихъ листахъ до о. Огоновскоиго вь Червѣдѣцахъ писала выключно свои уваги о статахъ умѣщеныхъ вь „Родимѣмъ Листку“). Листы свои я мѣбутъ подписувала. О. Огоновскій мені не отписувавъ. Чи о. Огоновскій, щоби ему выстарати дебѣтъ для „Родимого Листка“, того собі не пригадує. Мирославъ вь своихъ листахъ до мене нічога не писавъ о о. Огоновскѣмъ. Я не знала, що старанє о дебѣтъ — есть рѣчею не приватной натуры. Я одержувала дуже часто зь Россіи листы, головно отъ брата, але вѣс листы были приватны. Доносивъ мені, чѣмъ занимаєся, що лише кореспонденціи до угорскыхъ дневникѣвъ, але нічога не позволеного або противузаконного оть мені не писавъ оть я ему не писала, бо оть того ніколи оть мене я не жадавъ. Мирославъ пересылавъ черезъ мене листы и до другихъ особѣ, частю отворивъ, частю зашлѣвъ або и запечатанъ. Вь листахъ его не было нічога противузаконного. Мирославъ присылавъ листы на мои руки для того, бо не до кождого доходили листы зь Россіи. А я его сестра, отже на мою адресу могли безпечнѣше листы доходити. Я була вь Россіи 2 разы; оба разы їздила я зь Чертежа. Першимъ разомъ передъ 2 1/2 роками бавила я вь Россіи 5 тыжднѣвъ, другимъ разомъ передъ рокомъ 5 мѣсѣцѣвъ, 2 тыжднѣвъ была я вь Петербурѣ. Цѣль моихъ подорожи була — отивѣдати своихъ снѣвъ и умѣстити ихъ вь школахъ. Мужа свого вь Россіи я не бачила и съ нимъ не говорила; вь загаль я не знаю, где мой мужъ находится. Снѣвъ своихъ я отдала на науку до Россіи по перше для того, що я не мала грошей удержувати ихъ сама вь школахъ, а по друге, що они вь школахъ мадарскыхъ были бы змаривувалися. О умѣщенє моихъ снѣвъ вь Россіи отаравнои мужъ мои сестры, проф. Будыловичъ зь Варшавы. Я не одержувала отъ брата оть не удалла братови жадныхъ вынформаций о другихъ особахъ. Съ Гезою Мочаримъ, властительемъ добръ и по слову, Мирославъ знавѣя еще зь Чертежа; оть живъ съ нимъ вь прїїздн. Мирославъ приславъ черезъ мене листъ до Гезы Мочари, — я его ему передала. Геза Мочари есть патриѣтъ мадарскій, тожъ не можна навѣтъ подумати, щоби оть надававъ вь якій панславистичий агитациѣ Вирѣчѣмъ зь того одного листу Мирослава до Гезы Мочари я бачу, що Мирославъ удавалъ до него вь справѣ доносиваня до якои мадарской газеты. Съ о. Гушалевичемъ побѣла я во Львові; оть бувъ щось 2 разы вь ихъ домі, — але близкихъ зношенъ обжалована съ о. Гушалевичемъ не мала. Мирославъ приславъ черезъ мене одинъ листъ до о. Гуш. Я ему сама листъ до ручила. (Преддатель констатуетъ, що о. Гуш. збававъ, що не Ольга Грабаръ але Адольфъ Добр. до рочувъ ему той листъ). Листъ Мирослава до о. Гушалева, относился до дото, що о. Гушалева, просивъ Мирослава о прѣсылку російскыхъ поесій. О. Раковского зь Изы я знаю оть дитячихъ лѣтъ, именно оть 6-го року жита, оть си учивъ религій; вь Пештѣ бувъ давно редакторомъ якои урядовои часописи; отивѣдувавъ вась такожъ вь Сигетѣ. Вь лѣтъ минушого року отивѣдавъ нашу родину вь Чертежи. Я переслала два листы Мирослава до о. Раковского; листы тѣ мусѣли бути приватной натуры, бо о. Раковский отареннѣй вже и слабосильный чоловікъ, зовѣмъ не мѣшавъ вь политику. Правительство угорске каже розпечатувати на почтахъ листы до Русинѣвъ, особливо писанъ вь Россіи; о. Раковскому стався такий случай, отже братъ пересылавъ листы черезъ мене. Такожъ листы Раковского до неи и до брата были чисто приватны; до брата посылавъ листы черезъ еи руки для того, бо коли самъ надавалъ на почту, то пропадали. Що до буквѣ С. В. вь листѣ Мирослава, то я не знаю кого они мають значити; може бути, що значить Вайберга, газетного кореспондента вь Петербурѣ. Вь тѣмъ листѣ есть згадка, о Годоваку, що хоче купувати добра: Годовакъ мой кузиль, профессоръ гимназіи, оть купивъ оть добра побѣ Тулово. Преддатель (до обж.): Вь листѣ зь 30 грудня 1881 р. Мирославъ писавъ до васъ: „отшли листъ до С.“ Чи се не значить до Станислава? Обж.: Не знаю. Преде.: Чи вы самі писали адресы на листахъ, чи братъ самъ? Обж.: Я сама. Преде.: Чи то буква П. вь листѣ? Обж.: Не знаю. Уступу вь листѣ брата: „жиды не достанутъ бѣльше, хибѣ що важного донесутъ“ обжалована не вытолковує, бо вь загаль она сама не все зь листѣвъ брата розумѣла. Дальше збавала вь протоколѣ слѣдкомъ: Я не знала о цѣлы подорожи о. Наум. до Варшавы. Знаю лишъ, що правительство російскоє не вызвѣ паншортѣвъ католическимъ священникамъ, бо боятся, щоби сьзуты не втѣкалося вь Россію. Володимиръ Наумовичъ отдаєвъ студіямъ азькѣвъ, панславистичныхъ идей не має. Вь Чертежи бавивъ 2 тыжднѣ. Мои ко-

респонденціи съ Вайборгеромъ мала высылать политическй предметъ: а писала о рускѣмъ театрѣ, о Сартѣ Берггармѣ во Львовѣ, о выжарѣ Ringhearts-y. „Ungarns für 81.“ значить програму для „Слова“; пишуку до брата а обжаловану прѣсылать вступку статью „Слова“ подписаную буквами В. М. П. (Веселѣтъ Мих. Плящанскій). Обж. П. а о а вь актѣ (перерыває): „Можѣ быти...“ Дальше збавала обжалована вь слѣдствѣ, що уступу вь листѣ брата: „остаранє о добръ мѣсто для М. вь Києвѣ або вь Одесѣ, будеть вь тѣ сѣльну протекцію“ — есть родникомъ табачны и она илькю чи не вымѣтитъ, хибѣ лишъ жаднѣйшикомъ вь чотыри оми; до якои сѣльности вь справѣ не выдѣлюєся. Такожъ не хотѣла выслати, кто красѣвъ подѣтъ буквою М. вь Артурѣ листѣ. Преддатель согладеа, що се здрѣбленє иже съ мужа (Мано Емануєль); обжалована перерывѣтъ. Дальше вь слѣдствѣ збавала, що до Плящанскаго о дебѣтъ, а уступу вь листу брата: „Мой братъ Markow: Я вамъ обставъ“ — сама не розумѣла. До Кулачковскоиго я писала лишъ разъ: а вь дятого, бо Мирославъ на два листы не обставъ отивѣдѣи, казавъ мені отже зурвувати. Кулачковскоиго лично не знаю; оть мені не отписувавъ; а подала ему адресъ брата и свой. Згадка вь листахъ о Яновичу, Сокерѣ и Хиревичу на Угорщанѣ относился до интересѣвъ чотого родильникѣвъ оть тѣ особы прїятелѣ нашего дому. Преде. а тѣмъ (до обж.) У вась знайдено рѣшенє вь листѣ до „Грабарѣвъ и Бюровскы вь Россіи“, се збавѣ вась мужъ? Обж. Нѣ, а не знаю гдѣ оть. Грабарѣвъ се зовѣмъ кто инші. Преде. отчитує концентъ листу до якои снѣвъ священника (того листу вь слѣдствѣ не хотѣла обяснитъ, хибѣ лишъ жаднѣйшикомъ): „Высокопочтеннѣйшій Отче Иване! Обж. (перерыває): Тутуль той не має жаднои звязи съ иншеи жаднѣйшикомъ листомъ. Преде. (читаетъ): „Братъ мой одержавъ вѣс листъ. Сирваа иде добра. Только змѣдується...“ Обж. (перерыває): „Нежалуйсѣтъ“ не значить „змидується“, але „прѣшу вась“. Преде. (читаетъ дальше): „Змидується, не читѣтъ жадного рѣшучого проку, пока не одержите вѣдомости оть него. Завѣсно завѣсно вась, щоби вы прїїхали на его конѣтъ. О паншортѣ не потребуетъ казвѣтаться. Тамъ можете все обговорити.“ Обж. Я зновъ кажу, що титулъ на бруднѣмъ того листу писаный коли инѣтъ, а я лишъ случайно оть тѣмъ титуломъ написала той листъ, — оть отже не бувъ писаный до о. Наумовича. Преде. (до протоколянта): Прѣшу отчитати збаванє обжалованой вь слѣдствѣ. Протоколянтъ (читаетъ): „Es handelt sich um einen Pfaffen“ Обж. (перерыває): „um einen Fall“. Преде. (до протоколянта): Прѣшу вынѣшнє сирствование зьписати до протоколу. — Дальше збавала обж. вь слѣдствѣ, що листъ еи батька до Побѣдоснѣва мѣстивъ отивѣдѣи на жадные прѣсылки галицкихъ рускыхъ часописей; Побѣдъ приотавъ побѣльше за тѣ газеты 38 рублѣвъ. Вь домі батька была рѣбій особы, имена не подала, але каже: вымѣтъ вы мене о имена, а я вамъ буду платити, чи бравъ кто чи вь. Ивана Соколова знала, яко прїятель брата. О. Волод. Терлащій живъ дятого Чертежа и зь отѣмъ знакомѣтъ. О. Терлащій бравъ участь вь польскѣй революціи вь 1880 р., побѣльше вступивъ до Василіанѣвъ, потѣмъ перешѣвъ на православіє вь Мункачи, переѣхавъ до кѣвскон Лавры, зь оттамъ до кн. Демидова Санъ Донато, а теперь переѣхавъ вь Житомиръ. О. Терлащій вже старецъ має около 80 лѣтъ. У неи знайдено бруднѣмъ розпечатотои листу до о. Терлащій. Преде. д. хоче отчитати. Обж. жмѣчає, що се не листъ до о. Терлащій, але початокъ доносѣ до одной газеты. Преде. (читаетъ): „Хочу вамъ донести о жителяхъ Галиччонъ, котрѣ заявляи охочу перейти на православіє“ — датъ 23 грудня; побѣльше доивѣдає дятого дѣтъ важна (бо Галиччонъ заявляи змѣну вѣровнѣданя ажъ 25 геср. 26 грудня 1881). Обж. д. Дата подана посли юліанского календаря, значить: о десять днѣвъ по вымѣленю громады галиччонъ. — Вь слѣдствѣ збавала обжалована, вь листѣ о. Книгиницкои, писаный до Маркова фортфикацій Зальщичныхъ знайшла на обжалованой вь своихъ домі, очевидно згубленый, и охованъ вь отоглѣи. Преде. Знаете о. Андрийчука. Обж. Нѣ. Преде. Зь отѣмъ звязовъ вь вась вь его листѣ съ описомъ окаянцѣ Зальщичка? Обж. Я знайшла его вѣдома на столѣ и оховала достѣпна, думаючи, що може кто упомнѣся. Преде. Вь слѣдствѣ вы о тѣмъ нічо не згадували. Обж. Я забула. Вирѣчѣмъ я була дуже роздражена и не могла отбрати мыслей. Преде. констатуетъ, що справді потверджує тое судій слѣдѣи на конѣ протоколу.

На тѣмъ скѣнчивъ 6-те засѣданє о гдѣ днѣ 2 1/2.

Семый день розправы — понедѣлокъ днѣ 19 червца.

Вь понедѣлокъ днѣ 19 червца розпочавъ розправа о год. 1/2, 9-и дальшимъ перелучуваннемъ обжал. Ольги Грабаръ.

Преде. пытає, чи обжалована одержувала листы отъ М. Добрянского черезъ третѣй особы? Обжалована дає на те и многи инші пытаня заперечую отивѣдѣи. В. Наумовичъ бувъ вь Чертежѣ около 2 недѣль, але може бути, що бувъ только 6 денѣ. Во Львові бувъ 1—2 вь домі у Добрянскихъ. До В. Наумовича посылавъ листы отъ брата. Францискоиго знає еще зь Пештѣ передъ 14 лѣтами. Зь того часу не бачилъ снѣвъ бѣльше. Листѣвъ отъ брата не посылава до Францици. Преде. прѣдотавляє обжалованой, що еи переписка була надѣржно оживлена. Обжал. отивѣдає, що завѣдѣмъ переписувалася ду-

„Видошета и. к. Университета“

Переслала також і другі листи, бо, як сказало до протоколу, багато особь не радо одержує листи виступити за Росію, а найбільш роздриває дає найлучшій доказ, як тут небезпечно доставати листи з Росії.

Предс. бігнутає званий вже спиною 107 листівъ выданихъ за рекомендацією черезъ обжаловану (за 2^ю жісцѣвъ). Обжал. пытается, чи може зборонено такъ живо переносуватися? На дальше пытанье передоцятеля отповѣдає, що завсѣгда такъ живо переносувалася. Мажъ вычисленными листами було и 3 отъ батька, им. до Пободоносцева, до Рабана въ Триестѣ. Дальше поясняє, що отецъ рѣдко писавъ, а она сама занималася высылкою. Листы отнорми на почту льокар. Обжалована сама подала була всего лише щось 2 разы листы на почту.

Предс.д. бігнутає відомий спиною рекомендаційныхъ листівъ, якъ въ часѣ отъ 9 листопада 1881 до 31 сѣчня 1882 надбавши подъ адресою Ольги Грабаръ и Адольфа Добрянскаго — всего 37 листівъ. Обжал.на поясняє, що отецъ знавъ о тѣхъ перепишѣхъ и навѣтъ выкидавъ ея около 3 разы великій выдатки на ту корреспонденцію.

На замѣчанье, що обжалована читала одержані листы при зачиненныхъ дверяхъ, — запертає, щобы такъ робила, а впрочѣмъ, якыи корреспонденція була противузаконна, то будабы ихъ давно знищили.

Дальше поясняє, що въ часѣ ревизіи кинула тѣ листы отъ М. Доб. въ огонь не задля ревизіи, але тѣмъ, якъ се кождому служитъ право съ своими листами такъ зрѣбати.

На представленые предс., що ея перепишка буда послѣ всего дуже таємничя и подозрѣла, отповѣдає обжалована, що не видѣтъ въ тѣмъ ні чого тайного, а що гдєкотрыхъ листівъ не може пояснити, то для того, що они для неѣ самон были незрозумѣлы. Впрочѣмъ отмовила всеке значеные листамъ у неѣ знайденымъ. „Мои отнорми съ братомъ зовсѣмъ не были карыдостойны, а надто льоальна, щобы щось такого робити“.

Брата переслѣдували гончими листами для того, що бы застрѣлявъ корову. Коли быкъ бувъ тутъ, то я думала, що вже те поступованье карне противъ него знесено. До Соколова выслала я одинъ листъ, бо братъ не знавъ, чи Соколовъ вже отѣхавъ и думавъ, що я могу его листъ доручити С-ву. До Раковского переслала я листы Мирослава для того, що одинъ листъ до него бувъ отвореный на почтѣ.

Се може бути, що Плоцанскій доручивъ менѣ якъ грошѣ (10 руб.), котрѣ бувъ иожичивъ у Мирослава.

Отець бувъ одинъ разъ въ Росіи передъ колькома лѣтами (може бути р. 1875). О Гнилькахъ дозналася я доперва зъ газетъ.

Предс. представляє суперечность въ збываныхъ обжалованой, що она разъ признала перепишку съ о. Наумовичемъ, и подала навѣтъ, що се буда приватна перепишка а оттакъ зачерчила, що зовсѣмъ не корреспондувала.

Обж. поясняє, що ея здавалося се зовсѣмъ рѣвнодушнымъ.

Листы датувала звичайно послѣ старого стилю — именно листы зъ Росіи.

Обжал. Ничай, зъ причины, що Ольга Грабаръ збнала, що выслала ему колька, отже больше якъ 2 листівъ, а обжалованый признавалъ лишь, що одержавъ 2 листы, (одинъ о надосыланье справозданья о социѣлстахъ а другій дотычно дебиту для часопиши), — старася пояснити тую суперечность, — дальше и те, що подъ Н. ужитымъ въ листѣ Мирослава не можна розумѣти его (Нича).

Пред. представляє обж. Ничаєви ту суперечность, що обжалованый въ слѣдствѣ збывань, що первый листъ о надосыланье справозданья о социѣлстахъ писала сама Ольга Грабаръ, а теперь говорить, що сей листъ бувъ отъ самого Мир. а не О. Грабаръ, и что съ тымъ збываньемъ адстає въ суперечности збыванье О. Грабаръ, и бігнутає отуступи протоколу, где обжалованый категорично говорить, что тѣ листы походили отъ Ольги Грабаръ и что се Ольга Г. а не Мирославъ писавъ тѣ листы. — Обжалованый не умѣе пояснити сеѣ суперечности и припускає, что мусѣвъ помилити, и что тѣмъ же теперь что оказати.

Предс.д. представляє збыванья обж. Нича обж. Ольгѣ Грабаръ, (что се она писала о справозданяхъ про социѣлствѣхъ и о заплатѣ за се до Нича), надто Оль. Грабаръ отповѣдає, что не знає нічого о тѣмъ.

Дальше представляє предс.д. суперечности между еѣ збываньемъ, а збываньями Вол. Наумовича, что именно Вол. Наумовичъ признавъ, что 2—3 листівъ отъ Мирослава Добрянскаго выславъ до Ольги Грабаръ. Обжал. Грабаръ обстає при своихъ збываняхъ, что не достала жадного листу отъ Мирослава на руки Вол. Наумовича. Обж. Вол. Наумовичъ заявляє, что, о скѣлько собѣ пригадує, не рекомендувавъ тыхъ листівъ, отже могла пропати на почтѣ.

Дрѣ Лубинскій и Адольфа Добрянскаго, что сей жаде отенографичного списованья его збывань. (Заслѣдствє троеє далше.)

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Моноархія.

(Нова австрійско-нѣмецка партія народна) рѣшила зобраться для 29 червня або 2 липня. На томъ зборѣ Фишгофъ и Вальтеронирхенъ высказуѣт и сформулають програму и цѣль новой пар-

тїи. На слѣдующей сессіи рады державномъ партія народна уконституируется же въ окремый клубъ.

(Амбасадоромъ российскимъ) въ Відни именованый, на мѣсто уступившаго Убрая, им. Лобановъ-Ростовскій. Прямательство австрійске згодилось на то именованье.

(Слѣдствіи делегаций) зберутся, якъ доноситъ Неке fr. Presse, въ другій половинѣ жовтня въ Будапештѣ. Передъ делегациями будутъ окликаясь собѣи. Рада державна не розобчєе скорше сессіи, якъ около середнимъ падолжотѣ.

(Калѣй) слѣдствіи министровъ окарбу выдѣ въ другій половинѣ лѣтѣ изъ подорожьи инспекційны до Босніи и Герцеговинѣ.

(Першице шефамъ секцій) въ министерствѣ дѣлъ заграничныхъ на мѣсто Калѣя именованый гр. Гобосъ, бывшій посолъ въ Букарештѣ. Другимъ шефомъ именованый Szibenyi-Matech.

(Соймъ краєвъ) Стырїи, Тиролю и Горациї отъ тѣхъ иже рѣдѣт. До сего тыждня занятъ были головно формальнымъ уконституируваньемъ своимъ и выборомъ комисіи. Сего тыждня ажъ мала почати обряды. Въ першій половинѣ лѣтѣ будутъ тѣ обряды замкненъ.

(Вѣща сельскій, робитничій и народній.) Последними днями отбулось колька вѣщ. Въ Бернѣ отбулось вѣще сельскій изъ Моравіи и Шлезка. Депутатовъ отъ громадъ моравскихъ и шлезскихъ было больше Нѣмцѣвъ, тожъ и розпрѣшъ велѣло по ивменю. На порядку деннымъ того вѣща стояло пытанье становища сельскій моравскихъ до партіи вѣрноконституційной. Референтъ бігнутає дотычный рефератъ, въ котромъ заявляє, що сельство моравске не хоче мати жадного дѣла съ партією вѣрноконституційною, а головною цѣлю вѣща есть — утворити сельскій звязокъ, котрый лишабы на боцѣ всякїи національнїи споры а мавбы на оцѣ выключно лишь интересы сельскій и старавбы о томъ, щобы до союму и рады державной выбрати лишь такихъ людей, котрѣ могутъ и схочутъ годно заступати и боронити интересы сельскій. Резолюцію въ томъ дусѣ вѣща вѣще односторонно. Крѣмъ того ухвалено было резолюцію жадячю непосредныхъ выборовъ до союму, поблыженна чѣсла послѣбъ зъ сельскихъ округѣвъ и трилѣтнего мандату посольского. — Въ Відни отбулось въ минушю недѣлю два вѣща: одинъ робитничѣвъ, друге сельскѣе. На вѣщу робитничѣвъ радженѣ о тѣгаряхъ податковыхъ, о несправедливомъ роздѣлѣ податковъ и о подорожню гдєкихъ артикулѣвъ живности зъ причины новон тарифъ цѣлов. Розпрѣшы были дуже бурливѣ. На вѣщу сельскѣвъ ухвалено двѣ резолюції: одна жаде заложена чєскаыхъ скѣль въ вѣншій Авотрїи, друга заложена чєскаго театру въ Відни.

ЗАГРАНИЦЯ.

Египтъ. Конференція державъ европейскихъ для рѣшеня египетскихъ справъ все еще противится Порту. Всякїи заходы амбасадорѣвъ англійского и французского въ Константинополѣ не могутъ наклонити Порту згодити на конференцію. Турецкій министръ справъ заграничныхъ отповѣвъ амбасадорамъ, что по удачной мисіи Дервишаншѣ не бачитъ потребности конференції. Отповѣдъ та есть вѣже уважана за категоричну отмову. Росіи, Нѣмечина, Авотрїи и Итали заявили свою згуду на конференцію.

Англія. Зъ Ирландіи надходять до Лондону дуже алярмующїи вѣсти. Мавъ тамъ завлазати заговоръ для вымордованья значительныхъ достояннѣвъ ирландского правительства. Вицекороль не выѣздитъ зъ дому безъ войскочѣ и ескорты и зажадавъ окрѣпленя гарнизону въ Дублинѣ. До Ирландіи прибуло много фенійскихъ агентѣвъ зъ Америки.

Нѣмечина. Министровъ финансовъ Биттеръ подався до дѣмисіи. Наступникомъ его правдоподобно буде именованый секретаръ стану канцлерского уряду Шольцъ.

Нѣмецкїи газеты доносять о откритіи, что въ нѣмецкомъ министерствѣ маринарки выкрадено планы и удлено Росіи. Газеты лишь догадуются, что правительство российске перекунило виновникѣвъ крадѣжи. Одинъ германецъ, именовъ Медлингъ, отъ колька тыжднѣвъ вже сидѣтъ узвѣнний за тую крадѣжу.

НОВИНКИ.

— Арештованье. Въ недѣлю пополудни узвѣнчила полиція во Львовѣ урядника руского банку, „кредитового заведеня для Галичины и Буковины“, п. Мазура. Передъ узвѣнченьемъ отбулась у него строга домовая ревизія; забрано у него много писемъ и дружокъ. Що мѣстятъ въ собѣ тѣ письма, того досѣ нікто не знає. Въ одной лишь „Gazet-ѣ Narodow-ой“ подыбуемъ близшій вѣсти о безпосередній причинѣ его арештованья. Осъ что пише „Gaz. Nar.“: Мазуръ мешкаючъ подъ Высокимъ Замкомъ. Одна наѣвъ, мешкаюча въ томъ самѣмъ домѣ, робила гнѣздо въ голубнику и знашла тамъ листы, писанїи по руски. Листы тѣ забрала и отдала Мазуру, смѣючись еще зъ него, что любовный письмо переходує въ голубнику. Мазуръ мавъ дуже змѣшатися и спытати ея, чи она не читала тыхъ листівъ. Она отповѣла, что по руски не умѣе. Мазуръ зновъ спытавъ: „То вы съ невностею не читали?“ Въ томъ змѣшаню Мазура почала панѣ его вже подозрѣвати, розповѣла цѣлу рѣчь въ домѣ, ну, и знашювся заразъ ктось такий, что донѣсь полиція. Полиція вывѣдалась заразъ о отнорменяхъ Мазура и выслала комисаря Майдингера съ агентами и полициянами до

помешканя Мазура зрѣбати ревизію. О 4-тѣй год. пополудни изъ вѣдѣлю прїбѣшовъ ком. Майдингера до мешканя, але не засталъ Мазура, мешканье было замкнено. Комисаръ обставилъ кой дорожы агентами. За нѣмѣ годины вертавъ Мазуръ зъ Высокого Замку. Два агента придержали его. При ревизіи письма и друки знайдено на стрѣжку. По отчитаню колькохъ листівъ узвѣнено Мазура, а кой забравъ наперы отдану прокуратору, котра теперь переписрѣ ихъ и сортує“. На конецъ „Gaz. Nar.“ твердитъ, що арештованый Мазуръ стоявъ въ звязѣ съ судженными теперь Русскими и допуская возможность, что тепершій процессъ може бути зъ той причинѣ заснованый. — Подачи тѣ вѣсти о узвѣнченїи п. Мазура, мы не беремъ на себе отѣвѣчальности за всю або хочыбы часть правды, а чинимъ се лишь зъ простого обовязку дневникарского. Може бути, что векоръ довѣдаемъ гдєцѣ зъ урядовон газетѣ, досѣ однакѣ урядова газета молчатъ.

— ВПрессѣ митрополитъ Іосифъ побиравъ отъ 7-ого до 16-ого лѣт. червня большу часть парохій збарского повітѣ. Якъ въ самѣмъ Збаржѣ, такъ и по селахъ витали жители митрополита сердечными обавами почести и любви. Въ прївѣтахъ брали участь исповѣдники обѣихъ обрядѣвъ; въ Збаржѣ навѣтъ репрезентанты жидѣвского громады. Въ многихъ мѣщєвостяхъ зношено въ честь достоянного гостя брамы трїюкѣлїи, омаювано дорожы и заступвано цѣтвѣми. Впр. митрополитъ сповняєтъ свой архипастырскій обовязокъ съ неутомимымъ усердіемъ; бывавъ занятъ отъ 5 годины рано до познои ночи. Денно знджувавъ по три парохїи а всюду на богослуженю промовляєтъ до народу и катихизувавъ молодѣжъ. Для 16-го червня удаєся митрополитъ зъ Клебаньки до Супрацьки въ нов. окаретѣмъ.

— Цесаръ удѣляєтъ громадѣ Нѣгѣвцѣ пов. калуцкого 100 зр. запомоги на будову церкви; нѣгѣвцѣмъ Хоросткова 800 зр. запомоги; громадѣ Перемышлянъ 100 зр. запомоги на реставрацію церкви и гр. кат. комитетови парохїальномъ въ Сѣдѣ а скажѣ, пов. яворѣвского 200 зр. на отбудованье будынкѣвъ приходскихъ.

— Зъ Жовкии пишуѣтъ намъ: Въ самый день Вознесения прїѣхавъ красавый инспекторъ школьныхъ п. Мандибуръ съ инспекторомъ жовковскимъ до Верхраты и въ тоє велике руске торжество въ саме полудне наказавъ окликати дѣты до школы, зовсѣмъ не пытавши о тоє мѣщєвон священника о. Вас. Пешкевича, чи на тоє позволено. Не потребуєтъ богато о тѣмъ говорить, что зъ той причинѣ повстало въ селѣ велике невдоволенье; громадыне намѣряють вѣснети на п. Мандибурѣ жалобу до консисторїи и до Цѣоаря.

— Зъ Торѣкъ пишуѣтъ намъ члены тамошнѣи Читальнїи: „Зновъ маємъ донести Вамъ щось доброго зъ нашего села. У насъ отбулась дня 8 лѣт. червня мисіи тверезости. Намъ отецъ духовный о. Я. Корчннскій запросивъ бувъ на тоє торжество много священникѣвъ, але они не могли прїбути задля лучшшогося якъ-разъ на тоє день похорону священника въ Витковѣ. Прїбувъ лишь одинъ о. Емїл. Левичиць зъ Тартакова. Въ краєно прїстроєной церкви збралося множество народу. О. Левичиць отгравивъ службу божю, въ проповѣди указавъ на одиноке спасенїе народу — въ просвѣтѣ и тверезости, а по скѣнченїи службѣ божїи прїосладо надъ 100 сельскѣвъ зъ Торѣкъ не уживати горячихъ напоѣвъ. Треба звачити, что цѣле село Торки чинять заледво 500 душѣ. Читальня наша хорошо розвиваєся. Якъ Вамъ звѣстѣно заложили ея самїи молодѣ люди; теперь вступило до Читальнїи вже ий кольканачитѣ старшихъ господарѣвъ. Лишь читальнѣ треба закладати, щобы она украсила нашу Русь, якъ тѣ зорѣ голубе небо, — а щєсьне темрява и пѣннство мѣжъ нашимъ народомъ!“

— Зъ Балгородѣ доносять намъ, что тамъ прїбуло колька жидѣвъ и жидѣвѣвъ зъ Росіи и вочлѣчатся по мѣстѣ. Одинъ жидъ ходитъ отъ дому до дому и збирає отъ жидѣвъ грошѣ, кажучи, что быкъ рабинъ.

— (У.) Зъ Калуша пишуѣтъ намъ: Нынѣ, с. е. 20 червня вду я нашимъ мѣствомъ и бачу повно возѣвъ съ худобю множество христїанского мѣру, шарубѣвъ и дѣвчатѣ, дѣтѣв найпершихъ господарѣвъ-мѣщанъ калускихъ. Накидуютъ на возы землю зъ окопѣвъ по при дорожы и везутъ — гадабы кто: на поле? — нѣ, тою землю подвозятъ жидѣвскїи хаты... „Доборолося до самого краю!“ — прїшли менѣ на думку слова Шевченка.

— П. М. Франциси, звѣстнїи зъ акту обжалованя въ процесѣ Ольги Грабаръ и тов. завѣзваный яко спѣдокъ, оголосивъ въ вѣденской „Noue fr. Presse“ свѣс заявленье, что не бувъ анѣ безплатнымъ анѣ платнымъ агентомъ Мирослава Добрянскаго, подѣлавъ ему лишь колька вырѣзѣвъ зъ нѣмецкїи газетѣ о социѣлстахъ и вырѣзѣвахъ и переславъ два листы зъ порученя Мирослава Д. до третыхъ особѣ.

— Арештованье социѣлста. Въ Краковѣ, якъ доноситъ краковска „Reforma“, арештовано передъ колькома днями одного старца, подозрѣлого о пропаганду социѣлстичну.

— На засѣданю выдѣлу общества имени Мих. Качковского зъ 27 мая (8 червня) с. р., подъ проводомъ дра Савицкого, прїнято до вѣдомости, что телеграму по причинѣ загалья збрания еяли въ Соколи выслало; по прочитаню надослѣвшихъ писемъ отъ еяли и по порученю зводити ихъ жадани препоручено отповѣсти п. Чиньскому, медѣвника реви зъ Ярославя, что тонаръ его общество зарекомендує крампацѣмъ; такожъ просити его о нисератѣ до книжочкѣ общества. Передано рукописъ: „Десять заповѣдѣв божїихъ въ повѣстьяхъ“ редакційному комитетови. Наконєць рѣшено спытати еялю самбѣрску, чи не могли бы отбутиися

такъ сего года загалля збрания общества. На конецъ прїнято 3 новыи членѣвъ.

— Загалля 26-ѣрѣ колѣснического выдѣлу товарищества вѣдѣльчєе-спредѣлчєе отбулось для 29 лѣт. червня с. р. о 9 год. рано въ Карѣлїицѣ. Предсѣдателя товариства; зъ оттакъ выдѣлу членѣ до солу зъ Закузничєхъ. Зорѣдъ отдѣлу запросиє П. Т. войскъ членѣвъ выдѣлу стѣ до участя. — Подачи для 19 червня 1882 г. Крѣмичиць, заступникъ предсѣдателя, Дрѣмичиць, секретаръ.

— Переносеня уряднѣвъ. Ц. к. канцѣлїицѣево переносило комисарѣвъ старостѣвъ: Володѣжєвъ Лавровского зъ Жидачева до Колобушнѣвъ, а Вѣнк. Поля зъ Колобушнѣвъ до Жидачева.

— На сзусѣтъ зъ Тернопольскѣ ревизіицѣ 24-го червня свои мисїи въ Краснѣмъ, пов. скальскаго!!

— Звертаєтъ уважы на ушѣннѣи въ мѣщєвон чѣстѣ конкурѣ выдѣлу бурмъ тернопольскимъ, зорѣдъ зъ найлучше мѣщєвъ бурѣв рускихъ зъ тернопольскѣ.

— Градъ змѣнѣвъ зѣвѣмъ для 9 л. червня зъ 18 громадѣвъ льѣвского повітѣ.

— Зъ Дрогобыча. Выдѣлу товариства бурѣвъ о. Іоана Крестителя въ Дрогобычѣ жѣ чѣстѣ прїпросити войскъ П. Т. Членѣвъ и войскъ мѣщєвон прїотунити до того товариства на загалляный зборѣ рѣчний, котрый отбулось въ четвѣртъ дня 17 (20) червня с. р. о год 3 по полудни зъ сѣлѣ рады повѣтовон. На порядку деннымъ были рѣчно справозданье выдѣлу и ратушнѣвъ, выборы нового выдѣлу и вносеня членѣвъ. — Отъ выдѣлу бурѣвъ А. Тернопольскій.

— Ревизія за рускими книжками и газетками в „Батьківщинѣ“. Одинъ предсѣдатель „Батьківщини“ зъ Жовківщини прїславъ до редакції тѣмъ часопиши слѣдующєе писемъ: „Прощу Васъ о порадѣ въ такѣй справѣ. Я Вашу газету отримую четвертый рѣкъ, читавъ ея все слѣвъ и дѣргѣмъ даю читати, та не мавъ ея зъ того великого клопоту, ажъ теперь. Для 3 мая по службѣ божїи розмыслили люде зъ церкви та зачавъ собѣ розмыслити отъ актъ змѣнѣчно. Той жѣмъ: а побѣ рѣкъ конати, той тѣе а той осѣ и идѣвъ отъ дорогою. А я кажу: „газета пише, щобы вѣншнїи день лѣше свѣтуквати, якъ до теперь, бо сего року обходѣтъ такожъ стоглѣтнѣ памѣтѣ вносеня подданчѣи неволи“, и розказывѣтъ тѣмъ жѣмъ о затѣмнѣи сонца. А нашѣ околовъ П. и З. (жидѣ) стояли на дорогѣ и видѣли, что я тримавъ газету и подали мене до ц. к. старостѣвъ въ Ж. Старостѣво збрало ц. к. жандармѣвъ до мене зъ ревизію. Жандармы забрали менѣ книжки и газетѣ до перегляду; ц. к. старостѣво переглянуло и звернуло менѣ назадъ книжки, а газетѣ збрало и жандармы мовили менѣ, что я за осѣ отстану терминъ. Отже прошу Васъ, пане редакторѣ, о порадѣ, якъ я маю съ тымъ собѣ поступити, та напѣшѣтъ менѣ, якъ ласка Ваша“.

— Батьківщинѣ ч. 2 сконфискувала въ вѣдѣлю ц. к. прокураторїи державна зъ два початнѣи отуступы вѣстунной статїи, подѣ заг. „Не дамо!“ Въ понедѣлокъ напечатано и розбѣлано предсѣдателями другїи накладъ.

— (Арѣбий вѣстѣ.) П. Николѣй Витовинскій, зъ пыталнѣвъ льѣвскѣй жертвувавъ на „Народнѣи Дѣмѣ“ 50 зр. — Першимъ ректорѣмъ нового чєскаго унїверситету выбраный проф. Томашъ — Ректорѣмъ краковскаго унїверситету выбраный проф.: теологичного факультету, дрѣ Пельцаръ.

Процѣсь Ольги Грабаръ и тов.

Въ понедѣлокъ (19 с. м.) докѣпчено переслуханье обжал. Ольги Грабаръ, о чѣмъ подѣше въ повѣщєе справозданье. Потѣмъ прїотунувано и переслухана Адольфа Добрянскаго. Зад дрѣ Лубинскій носитъ именовъ своего кѣлѣты, щобы збзнаня А. Добрянскаго были зъ уряду отенографично списованїи и что обжалованый самъ понесєе кошта стенографа. На стенографѣ предкладає п. Полнѣвского. Понєже заст. прокураторъ згодился на се вносенье, трибуналъ ухвалено врѣдити стенографичне списанье А. Добрянскаго зъ уряду. До сѣлѣ вхлѣдѣтъ Ад. Добрянскій съ актѣмъ обжалованя и книжками зѣрѣпахю, котрѣ окладає на крѣбѣлѣ. Середного прїсту, сужорѣванный, Ад. Добрянскій, мило 66 лѣтъ объявляє велику жадность въ рухлѣхъ; они жѣмъ споглядають, а лице чертєне, волосєе добрѣ шєковатє. Обжалованый отповѣдає въ нѣмецкомъ зычѣ plainly и поправно якъ Нѣмецъ зъ року. Въ вступѣ проситъ, щобы судъ позволивъ ему отѣвѣтати свои потатки, бо въ свой оборѣтѣ мусѣтъ сягнути подальше 30 лѣтъ въ минушность, отѣ може памѣтъ его лѣшнѣи въ гдѣчѣмъ, а зъ тѣмъ же богато розводити. На слухѣвъ вѣстуннѣи просѣбы застерѣгає собѣ зажалєныє чєскає. Се вносенье поспрає такожъ заст. дрѣ Лубинскій. Заст. прокураторѣ противляєся тому, бо вѣрѣне поступованье має бути подѣлы устанѣ, не тѣмъ лѣвне, але и устѣна. Дрѣ Лубинскій рѣшукѣ, что устанѣ не збороняє бігнутає оборѣту, а особливо, коли она писана самими обжаловаными, и что черезъ те розсправа не стасєя письменнѣи. Трибуналъ по нарадѣ отмовляє жаданю Ад. Добрянскаго зъ причины, что устанѣ не знає чѣтанѣи оборѣты; впрочѣмъ може обжалованый користати зъ своихъ записокъ. — Дрѣ Лубинскій зъ согласує зъ той причинѣ зажалєныє неважности. Обжал. Ад. Добрянскій рѣшукѣ починає загалляными выводами о минушнѣи Авотрїи, о пытаню национальнѣи, о унїи и гр. кат. обрядѣ, а оттакъ перерыванїи колька разѣвъ черезъ предсѣдателя улыбнѣемъ, щобы державна самого обжалованя, переходѣтъ точка за точку цѣлый актъ обжалованя и высказує его суперечности. Переслуханье обжал. Ад. Добрянскаго продолжалося оттакъ черезъ цѣлый часъ розпрѣшѣ въ вторѣкъ отъ 8—2¹/₄ год, а обѣщивъ

Конкурсъ.

Для желающихъ вступить до 29 числа Бурса въ Тернополь въ р. июля, 1882...

- 1. Сейдоцтва шиблянъ, а приватности за- логенъ, котору класу собитчли.

Кромѣ того подается до 29 числа въ Бурсу: 1. Що при вступѣ до Бурсы...

Щасливо до Брауншвайгъ!

Державно гарантирана, въ 6 класъ поділяю 93 герцога брауншвайгска Лотерія...

1-а класъ було татаска павно 13. 14. липня с. р. въ 100 класъ...

Louis Königsdorf, Oberleinhaha e der Braunsch. Landes-Lotterie.

2. Подана належить прислати оплачену на руки п. дра. Луцкинского.

Пыишше ч-то „Дѣла“ выдаемо въ 1/2 аршуна.

Товариство „ПРОСВѢТА“

при обличиваннхъ пенсатхъ въ школахъ народныхъ...

Table with 2 columns: Item name and Price. Includes items like Перекопцоло, Ластовка, Добре роби, добре буде, etc.

Всякія замовленія высыл- ють ся скоро и точно.

внѣ рана. Дрз Дубинскій підхотитъ развукъ в яку съ другий разъ підхотитъ его...

Погина протувано до пересудуваня обж. Олександръ Зазуского, котрий заявивъ, що не...

(Надослане.)

Свѣтла Редяшю!

Въ головній розправѣ, котра въ оныхъ дняхъ была вѣдана въ к. к. криминальному суду...

Тимчасово по причинѣ слабости своего сына хотѣвъ выхаживати зъ Відины...

ТРИЄСТЕНСКА ЛЬОТЕРІЯ ВЪСТАВОВА. 1000 выигранныхъ — зр. 213.550. ГОЛОВНА ВЫГРАНА 50.000 зр.

ГОСПОДАРСТВО И ТОРГОВЛЯ. Новы австро- французскыя товариства асекураціи въ фузіи съ ними триєстеньскыя „Azion- bank“...

Дрз урядовою радою „Azion-bank“, австро- французское товариство асекураціи на жизни и ренти, выдана кинья Яблоновскій...

вѣдомскій. Генеральнымъ директоромъ помянуто- го заведенія именовано Джамса Клинга...

Оба тѣ новозаложенія австро- французскыя товариства явились подѣ дуже очасливо вѣдано „въ асекураціи“ оныи, бо...

Самъ собою розумѣется, що съ днесь выше помянутой одаки кончить дѣятельность триєстеньскон „Azion-bank“...

Зъ тыхъ причинъ було нашою повинностю перестерегти клібителя уступившихъ заведеній передъ затѣями конкуруючыхъ съ нами товариствъ...

Тимчасово єсть то рѣчи ясна що: хочъ за сада взаимною поруки беручи участь въ товариствахъ на ній опертихъ и на широко заложенихъ и розвиненихъ днє беснечий користи...

Похлеса въ концѣ и то до общон вѣдомости, що урядовою радою того заведенія помянутой трансакии въ мисль ухвали и повномочія 11-го за- общаго збору на податкѣ §. 28 точки 1-он о- бязуючыхъ статутѣмъ совершилъ; и до такой ухвали и сѣлкъ совѣтъ управленюю була.

Концессіонально Бюро учительске Зузанны Крижановской ВО ЛЬВОВѢ. ул. Гродницкихъ ч. 13.

ТРИЄСТЕНСКА ВЪСТАВОВА ЛЬОТЕРІЯ. 1000 выигранныхъ въ варт. 213.550 гульд. Перша головна выиграна въ зол. або готовыми зр. 50.000 а. в.

Мимо подвышенного цѣна на сибѣлко запасы выстануть — перучая торговля. КАРОЛЯ БАЛЛАБАНА во Львовѣ. Горбаты Конго 1/2 кил. зр. 2-1/2 к. Куба — 88.

Теодиль Копытинскій артистъ-малыр. образованнѣйшій за границею, знѣстный въ красн. выстатъ штуку красныхъ, выконуе портреты, якъ такоже религійны образы рѣжнои величини.

Екстрактъ Орѣховый до фарбована сивого волоса. А. Мачуеній. Ц. к. выключно управит. средство тоє до фарбованя волоса, падающе сивому волосу...

Въ парфюмеріи Мачуенского. Во Львовѣ у Зар. Гуцера, аптекаръ, такожъ у Купчакъ: Еммануа Стендальскы, Мартына Маллера и Леопа Солдана.